

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 334/06-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. H., M., vo veci namietaného porušenia princípu rovnosti v právach a zákazu diskriminácie podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny M. pod sp. zn. 2006/8271 a S. M. pod sp. zn. 400-4167/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. októbra 2006 doručené podanie z 1. októbra 2006 odovzdané na poštovú prepravu 12. októbra 2006 označené ako „*Ústavná sťažnosť*“, ktorou JUDr. V. H., M. (ďalej len „sťažovateľ“) namieta porušenie princípu rovnosti v právach a zákazu diskriminácie podľa čl. 12 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ústavy a práva na ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ústavy v konaniach vedených Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny M. (ďalej len „úrad“) pod sp. zn. 2006/8271 a S. M. (ďalej len „poisťovňa“) pod sp. zn. 400-4167/2006.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd nariadil úradu a poisťovni konať a rozhodnúť vo veci priznania podpory v nezamestnanosti pre sťažovateľa bez akéhokoľvek averzie a diskriminácie včas a spravodlivo, slušne a bez alibizmu. Ďalej požaduje zakázať úradu a poisťovni naďalej ho diskriminovať vo veci priznania podpory v nezamestnanosti. Napokon žiada priznať 1 000 000 Sk ako náhradu za nemajetkovú ujmu spôsobenú mu diskrimináciou jeho osoby a finančným vydieraním, ktoré je dané tým, že on si musí požíčovať peniaze od iných, aby prežil.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa od 30. mája 2006 zaevidoval ako uchádzač o zamestnanie na úrade a od tej doby je bez akéhokoľvek príjmu, bez podpory v nezamestnanosti a bez sociálnej dávky v hmotnej núdzi. Je to tak preto, že ktosi vymyslel, že nie je možné naraz požiadať o dve rôzne dávky. Nebola mu priznaná podpora v nezamestnanosti, proti rozhodnutiu sa odvolal a už štvrtý mesiac čaká na rozhodnutie o odvolaní. Kým však o odvolaní nebude rozhodnuté, nemôže žiadať a ani poberať dávku v hmotnej núdzi. Iba po negatívnom právoplatnom rozhodnutí vo veci podpory v nezamestnanosti bude môcť požiadať a poberať dávku v hmotnej núdzi. To však môže trvať pol roka, rok, ale aj desať rokov. Odmietnutie priznať mu podporu v nezamestnanosti považuje za protiprávne, lebo štyri roky pracoval ako komerčný právnik, živnostník a od marca do mája 2006 ako colný kontrolór.

Z rozhodnutia úradu č. k. 2006/8271-3 z 26. júna 2006 vyplýva, že sťažovateľ bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Sťažovateľ rozhodnutie prevzal osobne 29. júna 2006 a zároveň sa písomne vzdal práva odvolania.

Z rozhodnutia poisťovne sp. zn. 400-4167/2006 z 12. júla 2006 vyplýva, že sťažovateľ nemá nárok na dávku v nezamestnanosti, lebo v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nepreukázal platenie príspevku na poistenie v nezamestnanosti. Podľa vlastnoručnej poznámky na rozhodnutí toto bolo sťažovateľovi doručené 17. júla 2006.

Z odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu poisťovne z 9. augusta 2006 vyplýva, že príspevok na poistenie v nezamestnanosti síce neplatil, ale iba preto, lebo jeho čistý príjem nedosahoval ani životné minimum.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Rozhodnutie úradu č. k. 2006/8271-3 z 26. júna 2006, proti ktorému smeruje časť sťažnosti, bolo sťažovateľovi doručené ešte 29. júna 2006, kedy sa sťažovateľ písomne vzdal práva podať odvolanie. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu až 12. októbra 2006, teda dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty (30. augusta 2006). Preto treba sťažnosť v tejto časti považovať za oneskorene podanú.

Odlíšná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozhodnutiu poisťovne sp. zn. 400-4167/2006 z 12. júla 2006. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Keďže z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba subsidiárne, teda pokiaľ ju neposkytujú všeobecné sudy, treba dospieť k záveru, že nie je daná právomoc ústavného súdu konať a rozhodnúť o tejto časti sťažnosti. Je v právomoci ústredia poisťovne rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa, pričom proti právoplatnému rozhodnutiu poisťovne bude môcť sťažovateľ podať žalobu na vecne a miestne príslušnom všeobecnom súde, v ktorej sa bude môcť domáhať súdneho preskúmania právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy v konaní podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. To vylučuje právomoc ústavného súdu.

Pokiaľ sa dá zo sťažnosti vyrozumieť, že sťažovateľ namieta zbytočné prieskumy pri rozhodovaní o jeho finančných nárokoch, treba uviesť, že ani z tohto pohľadu nie je daná právomoc ústavného súdu o veci konať a rozhodnúť, a to vzhľadom na už spomínanú zásadu subsidiarity. Z piatej časti štvrtej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§250t a nasl.) vyplýva, že fyzická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Z citovaného ustanovenia sa dá dospieť k záveru, že sťažovateľ má možnosť požiadať o ochranu vecne a miestne príslušný všeobecný súd. Tým je vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2006